

"El discerniment comunitari consisteix en veure la realitat amb els ulls de Déu"

Dij, 13/06/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 11 de juny 2019

Catequesi sobre els Fets dels Apòstols.1

Estimats germans i germanes, bon dia!

[Hem començat un recorregut de catequesis](#) que seguirà el "viatge": el viatge de l'Evangelí narrat pel llibre dels Fets dels Apòstols, perquè aquest llibre mostra certament el viatge de l'Evangelí, com l'Evangelí ha anat més enllà, enllà, enllà *Tot comença a partir de la Resurrecció de Crist*. Això, de fet, no és un esdeveniment entre d'altres, sinó que és la font de la vida nova. Els deixebles ho saben i - obeint el manament de Jesús - es mantenen units, en concòrdia i perseverants en la pregària. S'apleguen al voltant de Maria, la Mare, i es preparen per rebre la potència de Déu no d'una manera passiva, sinó enfortint la comunió entre ells.

Aquella primera comunitat estava formada per uns 120 germans i germanes: un nombre que porta dintre seu el 12, emblemàtic per a Israel, perquè representa les dotze tribus, i emblemàtic per a l'Església, a causa dels *dotze Apòstols triats per Jesús*. Però ara, després dels fets dolorosos de la Passió, els Apòstols del Senyor ja no són dotze, sinó que són onze. Un d'ells, Judes, ja no hi és: s'ha tret la vida aclapat pel remordiment.

Ja havia començat a separar-se de la comunió amb el Senyor i amb els altres, a anar pel seu compte, a aïllar-se, a aferrar-se als diners fins al punt d'explotar els pobres, a perdre de vista l'horitzó de la gratuïtat i del do de si, fins a permetre que el virus de l'orgull infectés la seva ment i el cor, convertint-lo d'«amic» (*Mt 26,50*) en enemic i en «líder dels que van arrestar Jesús» (*At 1,17*). Judes havia rebut la

gran gràcia de formar part del grup dels íntims de Jesús i de participar en el seu propi ministeri, però en un moment donat va pretendre “salvar” la seva pròpia vida amb el resultat de perdre-la (cf. *Lc 9,24*). Va deixar de pertànyer a Jesús amb el seu cor i es va situar fora de la comunió amb Ell i amb els seus. Va deixar de ser deixeble i es va situar per sobre del Mestre. El va vendre i amb el «preu del seu delicte» va comprar un terreny, que no va produir fruits sinó que es va quedar amarat de la seva sang (cf. *At 1,18-19*).

Si Judes va preferir la mort a la vida (cf. *Dt 30,19; Sir 15,17*) i va seguir l'exemple dels impius que segueixen el camí de la foscor i s'enfonsen (cf. *Pr 4,19; Sal 1,6*), els Onze en canvi escullen la vida, la benedicció, que es fan responsables de fer que flueixi en la història, de generació en generació, del poble d'Israel a l'Església.

L'evangelista Lluç ens fa veure que davant l'abandó d'un dels Dotze, que ha creat una ferida al cos comunitari, és necessari que la seva missió passi a un altre. I qui podria assumir-ho? Pere indica el requisit: el nou membre ha d'haver estat un deixeble de Jesús des del principi, és a dir, des del baptisme en el Jordà, fins a la fi, és a dir a l'ascensió al Cel (cf. *At 1,21-22*). Cal reconstruir el grup dels Dotze. En aquest moment s'inaugura la praxi del **discerniment comunitari, que consisteix en veure la realitat amb els ulls de Déu, en la perspectiva de la unitat i de la comunió**.

Hi ha dos candidats: Josep Barsabba i Maties. Llavors tota la comunitat va pregar així: «Tu, Senyor, que coneixes el cor de tots, mostra'ns quin d'aquests dos tu has escollit per ocupar el lloc ... que Judes ha abandonat» (*At 1,24-25*). I, per destinació, el Senyor senyala Maties, que s'uneix als Onze. Es reconstitueix així el cos dels Dotze, un signe de comunió, i la comunió venç les divisions, l'aïllament, la mentalitat que absolutitza l'espai privat, un signe que *la comunió és el primer testimoni* que ofereixen els Apòstols. Jesús ho havia dit: «Amb això tots coneixeran que sou deixebles meus: si us estimeu els uns als altres» (*Jn 13,35*).

Els Dotze manifesten en els Fets dels Apòstols l'estil del Senyor. Són els testimonis acreditats de l'obra de salvació de Crist i no manifesten al món la seva suposada perfecció, sinó que, a través la gràcia de la unitat, posen de manifest un Altre que ara viu d'una manera nova enmig del seu poble. I qui és aquest? És el Senyor Jesús. Els Apòstols decideixen viure sota el senyoriu del Ressuscitat en la unitat entre els germans, que es converteix en l'única atmosfera possible de l'autèntic do de si mateix.

També nosaltres hem de redescobrir **la bellesa de ser testimonis del Ressuscitat, deixant les actituds autoreferencials, renunciant a retenir els dons de Déu i no cedint a la mediocritat**. La reunificació del col·legi apostòlic mostra com en el DNA de la comunitat cristiana hi ha la unitat i la llibertat d'un mateix, que permeten no tenir por de la diversitat, de no aferrar-nos a les coses i als dons i esdevenir *màrtirs*, és a dir testimonis lluminosos del Déu vivent que actua en la història.

Traducció: Josep M. Torrents –Catalunya Religió.